

TALÁLT KÉP

Ki is az a bolyongó? Levél a kolozsvári nézőknek, 1978

A *Kulcskeresők* minden szereplőjének, ahogy már szokás, van neve, családja, lakása, munkaköre, és ami vele jár: a valósághoz híven körülrajzolt helye a társadalomban. Csak a Bolyongónak nincs se neve, se lakcíme, se mestersege – hacsak a bolyongás annak nem nevezhető. Ő a semmiből jön, és a semmibe megy, idetéved a színpadra, belép a Fóris családba, és amikor már mindenkit megbolondított, odébbáll, hogy végigcsöngesse a lépcsőházakat, újabb Fóris családokat keresve.

Mindez nem sok jót ígér. Kiféle, mi féle ez a neve sincs szerzet? (...)

Ő a mi álmadni tudásunk. A bennünk élő, kiolthatatlan remény, mely – a színpadon – testet ölt ugyan, de valójában a szívünkben lakozik. Ő a mi bánataink enyhítője, gondjaink feledtetője, minden nyomorúságunk, bukásunk, sebzettségünk gyógyító balsama.

Még a magyar szóhasználat is őt bizonyítja, mi ugyanis az életet *elviseljük*, de az álmokat – így mondjuk – *kergetjük*. És nem *elkergetjük* ám, sőt, futunk, hogy utolérjük őket, hogy beléjük csimpaszkodhassunk, a bolondítónkba, a megmentőnkbe, a jobb jövőt ígérőnkbe – az összes Fórisok a maguk Bolyongójába.

Engedjék tehát, hadd lopjam őt szívükbe, s hogy e találkozás örömére hadd köszöntsem önöket teljes szívvel, áradó szeretettel s a távolból mélyen meghajolva a kolozsvári színház nézői és művészei elé.

A bemutató műsorfüzetébe készült írás; Drámák I-III. (Szépirodalmi Könyvkiadó, 1982, II. Dokumentumok, 555-556.)

Örkény István: Kulcskeresők a Kolozsvári Nemzeti Színházban, 1978. május 3-án. Rendezte: Major Tamás. Fotó: Deák Ferenc.

A levelet Radnóti Zsuzsa, a fotót Salat-Zakariás Erzsébet bocsátotta a Játéktér rendelkezésére.